

det jo bestandig i Danmark. Slægt efter Slægt groede op — rødkindet og klarøjet, frimodig og stærk. Og Slægt efter Slægt gik i Graven, brudt og bøjet — altid overvunden. Det var, som om en skjult Sygdom tærede paa Nationens Kraft, udmarvede dens bedste Ungdom og lagde Landet aabent for Fremmedes Erobring.

*

*

*

Per havde lejet sig et Værelse hos en gammel Enkefrue i en Villa, der laa ved en af de smaa Sideveje bag Frederiksberg Have. Han havde valgt denne Yderende af Byen ikke alene for at bo i Nærheden af Landbohøjskolen, hvor han skulde høre Forelæsninger, men ogsaa for at være saa langt som muligt fra Bredgade-Kvarteret og de andre Steder, som gemte Fortidens trykkende Minder. Hans Værelse var et lille, tarveligt udstyret Loftskammer, og som sædvanlig gjorde han ikke selv noget for at skabe Hygge omkring sig. Han tænkte blot paa hurtigst muligt at gøre sig færdig med sin Eksamen, saa han igen kunde komme bort fra Byen.

I god Tro til Oberstens Tilsagn og overbevist om, at hans Pengesager nu nok vilde blive ordnede, lod han sine Bøger, Tegninger og øvrige Ejendele hente hjem fra Hotellet, hvor de havde været opbevarede under hans Fraværelse. Han havde allerede forskellige gode Ideer til Forbedring af sine Vind- og Bølgemotorer, og det var jo det store Fortrin, en Opgave som denne havde fremfor f. Eks. Kanalprojektet, at den kunde udføres i Ensomhed og Frihed; den tvang ham ikke ind i noget Afhængighedsforhold til andre, endsige til Makkerskab med Personer af Max Bernhards og Nørrehaves Kaliber. Derude paa Landet vilde han desuden ganske anderledes have Lejlighed til at anstille saadanne praktiske Prøver, som i Længden ikke kunde undværes. Rimeligvis vilde han endogsaa blive nødt til at bygge et Par smaa Forsøgsmotorer . . . Men alle disse Tanker maatte foreløbig hvile. En af hans Professorer, til hvem han straks havde henvendt sig for at kunne lægge en Plan for sine Øvelser, havde